

G.V.Smies

STEALING NOAH

“Leest u het verhaal op uw gemak en aandachtig door. Het is tenslotte uw beleving”

Proloog

Wanneer de toenmalige 35 jarige Stella Birkin, trouwde met de liefde van haar leven, John Salva, dacht ze dat haar geluk niet meer stuk kon. 1 jaar na hun trouw, besluit John een klein feestje over te doen op de trouwlocatie met familie en vrienden. Daar vertellen ze tegen hun gasten dat ze op dat moment 4 maanden in verwachting zijn. Hun geluk lijkt wel het meeste geluk wat een mens zich wensen kan. Maar dan! Op de terugweg krijgen haar ouders en jongste zusje een auto ongeluk en overleven het helaas niet. Anika, de middelste zus van de 3, is het enige stukje familie wat Stella nog heeft. Wanneer Noah geboren word, is ze toch heel gelukkig, desondanks haar verlies. Ze heeft de man van haar dromen, en de liefste zoon die ze zich wensen kan en haar enige en liefste zusje. Maar de medaille krijgt al snel zijn keerzijde wanneer ze er achter komt dat John een behoorlijke flierefluiter is. Hun huwelijk houdt geen stand en ze besluiten om tot een scheiding over te gaan. John zit behoorlijk goed in de slappe was, door het overlijden van zijn ouders, en daardoor heeft Stella ook een leuke alimentatie weten te verkrijgen. Echter herstelt later wel de

vreedschap op de 1 of andere manier. Wanneer er ruzie ontstaat tussen John en zijn zus Sylvia, betreft de erfenis, besluiten hun elkaar niet meer te zien. Anika heeft de nodige problemen met justitie omdat ze slecht weet om te gaan met haar emoties. Stella heeft samen met John een huis en zij mag daar blijven wonen met hun zoontje Noah. Wanneer John op een dag komt vertellen dat hij een nieuwe relatie heeft met Rachel, de vrouw waar hij mee vreemd ging eerder, kan Stella het toch moeilijk verkroppen. Hij komt regelmatig ook zomaar binnen bij Stella omdat hij ook nog steeds mede eigenaar is. De frustraties lopen regelmatig toch wat hoog op, maar toch hebben ze een bijzondere band. Wanneer alles enigszins in rustiger vaarwater lijkt te komen, gebeurt er dan toch weer een onvoorstelbare gebeurtenis...

Hoofdstuk 1.

Verwacht het onverwachte.

Londen 7-09-2019

Je hoort de windrichting veranderen. Wazige wolken trekken samen. Er vormt een mist nevel nabij de grond, en een gure wind zet volledig op. De lucht kleurt grijs en donker en het begint te spetteren. Uiteindelijk zware onweer. Een stormachtige dag in Londen.

“Mama? wat is dat?”, Vraagt de kleine Noah. Al wijzend door het raam, naar de boom in de achtertuin, ziet de kleine Noah iets van een zwarte schim door het harde regenen. Ik kom vanuit de keuken gelopen en kijk door het raam waar Noah al wijzend vol verbazing doorheen staat te kijken. “Je verbeeld het je Noah, er is niks te zien?”

Bedeesd en lichtelijk gestrest kijkt Noah mij aan. “Ik zag echt iets mama!”

“Het is vast gewoon je verbeelding geweest!”

Als ik terug loop naar de keuken, hoor ik ergens de regen binnen druppelen op de vloer. Ik heb een vermoeden dat het van boven komt. “Noah! Ik loop even naar boven, speel maar even met je blokken” Noah is lichtelijk in paniek, maar begint dan met spelen. Ik pak een emmer, een doek en een dweil, en loop de trap op naar boven. Daar zie ik in het plafond een gaatje zitten waar de regendruppels uitkomen en op de grond spetteren. “Daar ga ik toch

iemand naar moeten laten kijken”

Wanneer ik nog maar net begonnen ben met dweilen, hoor ik ineens gerommel vanaf beneden komen. Was dat een sluitende deur?, “Wat was dat?!, Noah??!...”, Ik ren zo vlug als ik kan naar beneden, maar zie alleen de blokken nog over de gehele vloer liggen. “NOAH!.. WAAR BEN JE?!...”, Ik doorzoek het hele huis, de achtertuin, en in de naastliggende straten. In paniek blijf ik roepen en zoeken, maar Noah is nergens meer te bekennen. “NOAH WAAR BEN JE?!?”

Als ik even later terug thuis binnen kom, snakkend naar adem, bel ik zo snel als ik kan John op, Noah’s vader.

“Met John?”

“Noah is verdwenen!! Hij was met zijn blokken aan het spelen en ik lette even niet op en nu is hij weg!!” Ik kan mijn tranen niet meer bedwingen en barst in huilen uit.

“Wat?! ik kom nu naar je toe! Bel de politie!”, roept John in volle paniek tegen me. Al trillend toets ik het alarm nummer in.

“Politie centrale, Wat is uw noodgeval?”

“Mijn kind is in eens spoorloos verdwenen!”

“Rustig mevrouw, hoelang is uw kind al vermist?”

Ik kijk naar de klok en merk op dat er al bijna een half uur voorbij is. De angst neemt me volledig over

en ik stort op de vloer.

“Mevrouw? Hallo? Bent u daar nog?!..”

Als ik even later terug wakker schiet op de bank, kijk ik naar de klok aan m'n muur, en zie dat er alweer een heel uur voorbij is. Het onweten is inmiddels gestopt. “Was het maar een nachtmerrie?!”

Maar vervolgens schrik ik van de stemmen die ik vanuit de tuin hoor komen. Daar schrik ik om John te zien samen met de politie. Ik sta verzonken in gedachten in de deuropening, witbleek en beseffend dat Noah echt spoorloos is!

“Stella!”, roept John. Hij komt op mij afgelopen, omhelst me en veegt m'n tranen.

“Mevrouw Birkin, en meneer Salva, wij hebben een vreemde kuil gevonden in de grond bij de boom in uw achtertuin.”, deelt een van de agenten ons mee. John en ik kijken elkaar geschokt en verontwaardigd aan, maar we besluiten direct om met hem mee te lopen naar de boom. "Er liggen iets van blokken in! Natte grond, modderig van de eerdere storm", vertelt een andere agent ons.

Ik sta trillend op mijn benen en heb bijna weer een inzinking. John merkt het op en pakt me gelukkig net op tijd vast!. “Ho ho ho! Kom!, We gaan even zitten hier op het bankje”.

Als we eenmaal op het bankje zitten, zit ik verontwaardigd en vol angst voor me uit te staren naar de boom, maar schreeuw het dan uit!

“De zwarte schim!!”

“Een zwarte schim?!”, vraagt John vol ongeloof aan me.

“Noah had het over een zwarte schim die hij zag door het raam, Ik ben gaan kijken maar vertelde hem dat het vast zijn verbeelding was”, John kijkt even radeloos voor zich uit, maar stapt dan ineens naar binnen.

“Mevrouw Birkin, wij gaan terug naar het bureau. Kunt u dadelijk naar het bureau komen om een officiële vermissingssignalement op te zetten?”

Ik moet diep slikken maar antwoord al bibberend ja.

Een officiële vermissing, hij is dus echt spoorloos!

“U ook meneer Salva!”, en de politie agenten verlaten mijn huis. Ik barst wederom in tranen uit. Maar dan roept John in eens hard vanuit binnenshuis. “Stella! Kom snel naar binnen!”

Ik veeg snel mijn tranen weg, spring op en ren terug naar binnen. John en ik staan vol verbazing en met open mond te kijken naar de blokken op de vloer. Ze vormen een vreemd soort patroon, als een soort symbool. Een vierkant met 1 zwarte cirkel op 1 van de blokken precies in het midden. En de bovenste rij ook enkel met donkerdere gekleurde blokken.

“Wat moet dat in vredesnaam voorstellen?!”, Ik en John kijken elkaar bedenkelijk aan, en realiseren ons dat er echt iets heel vreemds aan de hand is.

“Maar waar is ons kind?!?”

Als ik wederom door het raam mijn tuin in kijk naar de boom, en ik daar de blokken nog zie liggen die de politie eerder uit de kuil gehaald heeft, besluit ik om terug naar buiten te gaan.

"Wat ga je doen?" vraagt John aan me.

"De blokken buiten! Die blokken hebben misschien meer antwoorden!", Ik loop vliegendsvlug terug naar buiten. Eenmaal de blokken in mijn handen zie ik op elk blokje een letter staan.

N O A H

Ik stort neer op mijn knieën. John komt naar buiten gerend en helpt me terug op te staan. Ik ben bijna volledig in shock.

"Ik leg je in bed!, en zal zelf naar de politie gaan.

Daarna kom ik direct terug", deelt hij aan me mee.

Eenmaal in bed, draai ik mijn hoofd en sluit even mijn ogen. John fluisterend in zichzelf, " Hmm, als het maar goed afloopt"

Ik open terug mijn ogen en frons bedenkelijk. Wat bedoeld John?

Wanneer ik hem de deur achter zich hoor sluiten, Spring ik uit bed en ren de trap af terug naar beneden. Daar zie ik de blokken nog steeds liggen en word wederom geconfronteerd met de harde werkelijkheid.

"WTF hebben die blokken te betekenen?!"

Terwijl ik op de bank zit, blijf ik maar naar de blokken staren. En blijf mezelf maar afvragen wat het te betekenen kan hebben. Maar door alle commotie ben ik enorm uitgeput geraakt. Ik glij langzaam onderuit en dommel wat weg... Drie uren gaan voorbij...

Ik schrik volledig terug wakker en merk op dat John nog steeds niet terug is! Ik trek mijn jas aan, pak mijn sleutels, en ga richting het politie bureau om ze te helpen zoeken naar mijn Noah. Nog maar buiten en het begint wederom erg hard te regenen.

“SHIT SHIT SHIT!!.. Die lekkage moet ook nog gemaakt worden!”

En dan komt John net terug aangereden in zijn peper dure nieuwe auto, “Stap in!”

“Waar was je al die tijd?! En heb je Rachel al op de hoogte gebracht?!” , reageer ik gepikeerd op hem.

“Uiteraard heb ik Rachel gelijk op de hoogte gebracht! Ik was zo lang weg om gelijk affiches te laten maken van Noah. En ik heb Rachel meteen al een doos gebracht. Zij gaat ze gezamenlijk met de buurt ophangen. Ik blijf voorlopig even bij je als je dat goed vindt?”

“Vind Rachel dat toch wel goed? “ , zeg ik enigszins minachtend.

“Dat onze zoon maar terug goed en veilig thuis komt!”

“Je hebt gelijk, je hebt echt gelijk”, reageer ik bedroefd op hem.

Op de affiches staat onze kleine Noah mooi afgebeeld, met zijn wat langere lichte blonde haartjes, zijn donkere oogjes, en een rood jasje met een zwart wit logo erop.

@ Police station Londen...

“Hallo Mevrouw en Meneer Salva!”, reageert een vaag oude bekende, agent Wilco Tumbler, op ons als we binnen komen lopen.

“Het is mevrouw Birkin, agent Tumbler!”

“Oh mijn excuses! dat wist ik niet! Dat kan de beste natuurlijk overkomen”, kijkt hij met een wat gegeneerde blik naar mij en John.

“Mevrouw Birkin en Meneer Salva!”, hoor ik een vrouwelijke stem naar ons roepen. “Ik ben Commissaris Jowell. Lopen jullie even met mij mee naar achteren?, dan ga ik jullie precies laten zien hoe we morgen te werk zullen gaan”

Eenmaal achterin in de kamer waar commissaris Jowell ons mee naar toe nam, zie ik de gehele planning al ophangen en uitgebreid en verspreid over de tafel liggen. Hoe de politie dit morgen aan wilt gaan pakken en hoe hun dus te werk zullen gaan.

“Jullie zien hier een kaart van de gehele buurt, tot in een straal van 30 kilometer”

“Is dat het hele gebied wat uitgekamd wordt?”, vraag ik stellig aan de commissaris terwijl mijn lijf giert van de adrenaline.

“Dat is juist mevrouw Birkin! morgen beginnen we vanaf uw woning! Met een team van minimaal 10 man, en misschien nog wel meerdere deelnemers die mee willen helpen zoeken en hopelijk vinden van jullie zoontje!”

“Commissaris Jowell?”, begint John met te vragen aan haar. “ Worden er ook speur honden ingezet? Want zo ja, dan hebben jullie iets van Noah nodig?”

“Goed bedacht meneer Salva, dat is een goed idee om de honden ook in te zetten!”, Ze lijkt vastbesloten om ook de honden in de planning toe te passen.

“Ik krijg Anika maar niet te pakken!”, zeg ik tegen John terwijl ik het nogmaals probeer.

“Geen zorgen Stella! Ik heb haar voicemail al ingesproken. Als ze die af gaat luisteren dan zal ze denk ik wel binnen no time hier staan!”

“Als ze inderdaad eens haar voicemail afluistert!”, reageer ik twijfelachtig op hem.

“Voor nu Mevrouw Birkin en Meneer Salva, lijkt het mij het beste dat jullie terug naar huis gaan en proberen wat afleiding te kunnen vinden. Ik stuur agent Tumbler met u mee Mevrouw Birkin, om nog de nodige foto's te maken van de spullen van Noah,

waaronder de blokken, en ook gelijk een kledingstuk mee te brengen voor de speurhonden?”

“Dat lijkt me een strak plan commissaris Jowell”

“Rijd u maar met mij mee Mevrouw Birkin”, zegt agent Tumbler tegen me.

“Ik zie je dadelijk nog wel John?”

“Ja Stella, ik moet nog even snel langs huis maar kom daarna direct terug naar je toe!”

Wanneer we bij mij thuis aankomen, staat agent Tumbler al paraat om de nodige foto's te gaan maken. Van de kuil bij de boom, de gevonden blokken, en Noah zijn gemaakte creatie. Ik haal een shirtje uit de wasmand wat mijn kleine man gisteren nog aan had, om het dadelijk mee te geven aan agent Tumbler. Wanneer ik nog alleen maar ruik aan Noah zijn shirtje, springen de tranen spontaan terug in mijn ogen. Waarom overkomt mij dit?!

Als ik gestopt ben met huilen, pak ik een klein plastic tasje om Noah zijn shirtje er in te doen, en leg het vervolgens alvast klaar op de tafel om straks aan agent Tumbler mee te geven.

“De foto's zijn gemaakt Stella!”

“Hier is een kledingstuk van Noah wat hij gisteren nog aan gehad heeft”

Agent Tumbler kijkt bedeesd naar me en kan het verdriet van mijn gezicht aflezen, maar komt dan

naast mij zitten. “Wat een onwerkelijke gebeurtenis hè Stella?!”

“Agent Tumbler..”

“Je mag me gewoon Wilco noemen Stella, we kennen elkaar al langer dan vandaag! Ik wist trouwens helemaal niet dat jij en John gescheiden waren”

“Dat klopt, Wilco, we zijn blijkbaar toch wel behoorlijk verschillend, en John is nogal een flierefluiter en kan moeilijk de knoop van zijn broek dicht houden”

“Volgens mij is dat een veel voorkomend mannen kwaaltje”, lacht hij peinzend.

“Ben jij ook zo’n typische man dan? Hoe gaat het trouwens tussen jou en Ella? Zo heette ze toch?”

“Ja dat klopt, maar Ella is ingeruild voor Elroy”
Glimlacht Wilco naar mij.

“Ooh! Je bent tegenwoordig voor de mannen?”

“Dat was ik altijd al, maar ja, daar voor uit te durven komen heeft de grootste berg moed nodig gehad in heel mijn leven”

Het lukt Wilco om heel even mijn gedachten op iets anders te krijgen dan de vermissing van mijn kind.

“Wees gewoon je zelf Wilco, en mensen die niet van je kunnen houden om die redenen, weten niet wat echt houden van betekent!”

“Ik heb altijd wel al geweten dat jij een vrije geest bezit Stella Birkin!”, kijkt hij mij met sprankelende ogen aan.

“Hoe gaat het eigenlijk met je zusje? Anika heette ze toch? Is ze tegenwoordig een beetje braaf?”

“U heeft humor agent Tumbler, maar ja, ze is de laatste tijd best wel goed bezig denk ik zo”

Anika heeft in het verleden nogal de nodige mistappen gemaakt en is vaker in aanmerking geweest met de politie. Toen ze eenmaal een keer binnen gebracht werd, is denk ik voor haar het licht verschenen.

“Ik moet helaas nu direct terug naar het bureau, probeer wat te rusten en bereid je voor op morgen! We gaan er alles aan doen om je kleine man terug thuis bij je te brengen!”

“Bedankt Wilco! Ik ga het proberen, en ik zie je morgen!”

Wanneer ik Wilco, agent Tumbler, naar de voordeur loop om hem gedag te zwaaien, zie ik Anika in de verte gehaast mijn kant op komen.

“Stella?! Sorry dat ik zo extreem laat ben! Ik had echt geen tijd om op mijn telefoon te kijken!!”

Wanneer Anika voor me staat kan ik wederom mijn emoties niet meer bedwingen.

“Wat is er precies gebeurd?!?”

“Laten we naar binnen gaan, ik ga je alles vertellen!”

Ik vertel tot in de details precies stap voor stap aan haar wat er allemaal gebeurd is. Anika zegt geen woord en luistert alleen maar aandachtig naar me.

“Wat gaat er morgen precies allemaal gebeuren dan?”

“De buurt in een straal van 30 kilometer word uitgekamd in de hoop iets te kunnen vinden wat lijdt tot antwoorden met de verdwijning van Noah”

“Ik heb echt een wijntje nodig!”, en Anika loopt richting de keuken achter een fles wijn. “Hier zus! Drink op! Je kan het gebruiken!”

Ik staar naar m'n glas wijn en het glas lijkt mijn gedachten wel te weer kaatsen. Overall waar ik kijk zie ik Noah wel terug in mijn herinnering. Niks lijkt nog iets van waarde voor me te hebben. Ik wil alleen maar mijn kindje terug!

“Hoe reageerde John eigenlijk??”

“Vrij kalm nog eerlijk gezegd, hij loopt denk ik niet zo graag op de feiten voorruit. Hij kijkt moment per moment aan”

“Ja dat type man is hij wel ja”, reageert mijn zusje op mij.

En dan komt John in eens onaangekondigd binnen gelopen.

“We hadden het net over je John”, begint Anika tegen hem.

“Dat zal wel, toevallig voor mij ook een wijntje?”, reageert hij gefrustreerd.

“Jij dronk toch eigenlijk niet meer John?”

“Nee, ik drink ook praktisch nooit, maar dit is wel

een moment om het op een zuipen te zetten!”

En zo merk ik aan John dat hij wel degelijk enorm gestrest is door het hele gebeuren. Anika weigert hem eigenlijk een wijntje te geven. Zij vindt dat dit, in zijn geval, helemaal geen goed idee is. John heeft in het verleden nogal de nodige problemen gehad met de drank.

“Geef hem toch maar een wijntje Anika!”, dwing ik haar eigenlijk af.

“Oké John, ik haal een glas voor je uit de keuken!”

Ze staat op, en gaat gepikeerd achter een glas wijn voor John. Met moeite greins ik een kleine lach naar hem, maar hij zit duidelijk ergens anders met zijn gedachten. Laat het maar snel morgen zijn, elke minuut telt!

Het begin van de zoektocht. 1 dag later

“Oké team! Mag ik allemaal even graag jullie volle aandacht!”

Begint Commissaris Jowell tegen de agenten, en tevens de deelnemers die mee willen helpen zoeken en hopelijk vinden van mijn zoontje. Er is ongeveer zo'n 30 man aanwezig.

“Jullie 8 komen met mij mee! Jullie 5 gaan in noordelijke richting, jullie 5 in oostelijke, jullie 6 in zuidelijke en de andere groep van 6 in westelijke richting”

Iedereen rukt uit in de richtingen waarnaar commissaris Jowell hun toe gestuurd heeft.

“Wat gaan jullie 8 dan doen?”, vraag ik aan de commissaris en de overige agenten.

“Wij halen dadelijk de honden op, en gaan in 4 groepjes van 2 alle richtingen ook uit!”

De zoektocht is begonnen, en ik kan alleen maar bewondering hebben voor iedereen zijn inzet. “Stella? Zullen wij anders met de auto nog affiches gaan uitdelen hier in de omgeving?”, vraagt John aan me.

“Laten we dat doen John! Zo helpen we de rest ook nog een extra handje!”

14-09-2019

Een week later...

Tv journaal

“We zijn ruim een week verder en er is nog steeds niks bekend van de verdwenen 3 jarige Noah Salva. Noah verdween op onverklaarbare wijze in eens vanuit zijn thuis. Ook de gehele buurt en omgeving zijn onderzocht maar leverde helaas geen resultaten op. De ouders van de 3 jarige Noah Salva smeken iedereen op te roepen of ze misschien het jongentje hebben gezien of iets meer weten. Heeft u meer informatie dan...”

“Een week verder en nog steeds niks van Noah!”, Reageer ik gefrustreerd en radeloos naar aanleiding van het nieuwsbericht.

“We mogen de moed niet opgeven! Opgeven is verloren! We moeten blijven hopen!”, zo probeert mijn zusje mij te kalmeren van deze uitbarsting. “Hoe dan?!.. HOE DAN?!”, de moed zakt me steeds verder in de schoenen. Anika merkt mijn verdriet terug opkomen, maar slaat dan een arm om mij heen. “Ik weet het! Maar we moeten!”

‘KLIK!’

De voordeur gaat open en John stapt weer eens onuitgenodigd binnen.

"Het was eigenlijk toch niet zo'n goed idee dat jij een sleutel kreeg van mijn huis!"

"Het is altijd nog een deel van mij ook!", roept John gepikeerd terug naar mij.

"Ach! Dan had je maar bij me moeten blijven!"

"HALLO JONGENS!", reageert Anika boos op ons. Ze klapt hard met haar hand op de tafel. "We gaan nu toch echt niet meer problemen creëren dan nodig is!" "Step by step", mompelt John binnensmonds.

Ik kan zijn vreemde gedrag niet verklaren, maar ik krijg er een apart gevoel door.

"Ik ga aan de lunch beginnen, bekvechten jullie het maar samen uit!"

"Doe geen moeite, ik ga terug huiswaarts!", en hij verlaat gepikeerd mijn huis.

"Wraahhgg , waarom ben ik ooit met die eikel getrouwd geweest!"

"Wow! Het was toch niet allemaal zo slecht Stella!, Jullie hebben een prachtige zoon, Noah!"

Ik kijk verschrikt op en realiseer wederom weer heel goed dat Noah vermist word. Ik zet mijn glas wijn op de tafel, sluit mijn handen voor mijn ogen en begin weer te huilen.

"Sorry Stella! Dat was niet mijn bedoeling", voel ik m'n zusje bedroefd naar me kijken. "Wat denk je er van om even naar Lichfield te gaan?, Er zijn volop verbouwingen aan de gang en het nieuwe winkelcentrum is al geopend."